

JESPER SVENDBERG

Jesper Svendberg er født i København i 1965, men i 1978 rykkede familien teltpælene op og flyttede til Aarhus. Efter endt uddannelse til civiløkonom i Esbjerg flyttede han til Frankrig og arbejdede i hotelbranchen og endte med at blive hotelchef. Efter 11 år meldte hjemveen sig, og Jesper flyttede hjem til Aarhus, hvor han i 10 år arbejdede som forpagter på den berømte Pinds Café. Sidste år skiftede han de små, røgfyldte lokaler ud med noget større og er nu ejer af Teaterkatten, hvor klientellet i høj grad afspejles af beliggenheden ved Aarhus Teater. Alle er dog velkomne – teaterkatte eller ej!

Interviewet af Rikke Heiselberg, den 21. juni 2017

[Teater-kat: en. kat, der holdes i en teaterbygning (opr.: for at bekæmpe mus og rotter), el. person der frekventerer et teater uden at være ansat]

HVOR ER DU FØDT?

Jeg er faktisk født i København, på Frederiksberg i 1965. Så flyttede vi til Greve Strand, som jo er på Vestegnenovre i København.

Så flyttede vi til Aarhus i 1978, og min bror og jeg kom til at gå på Forældreskolen på Marselis Boulevard. Vi havde gået på Den Gule Skole derovre, men mine forældre syntes, at nu var det tid til at vi skulle ranke os lidt, og så måtte vi på privatskole.

HJALP DET SÅ?

Meget! Det gjorde det. Det hjalp rigtig meget.

KUNNE DU GODT LIDE AT GÅ DER PÅ FORÆLDRESKOLEN?

Ja, det var helt suverænt. Vanvittigt fantastisk skole at gå på!

BÅDE MED ELEVER OG LÆRERE?

Ja, der var så meget mere disciplin, men på den gode måde! Der var heller ikke så meget ballade. I Greve var der altid problemer, når man skulle hente sin cykel om dagen, for den var altid væk, og så lå den i buskadset. Sådan var det ikke på Forældreskolen. Man kom og gik, og man var ordentlig. Men man lavede selvfølgelig sine drengestreger.

HVILKEN KLASSE SKULLE DU I, DA DU KOM TIL AARHUS?

Det var i slutningen af 7. klasse, fordi skoleinspektøren syntes det ville være godt, hvis jeg lige fik en måned med, så jeg kunne få nogle legekammerater i sommerferien. Det var en god oplevelse.

HVOR KOM I SÅ TIL AT BO?

Vi boede ude i gammel Højbjerg tæt ved Højbjerg Torv.

VAR DET ET FINT SKIFTE FRA GREVE TIL HØJBJERG?

Ja, altså da vi flyttede til Greve Strand i 1967, der var det et helt nyt parcelhuskvarter med ensrettede gader, og huse der alle lignede hinanden. Der var haver der var lige store og små hække og sådan noget. Der var ikke nogen store træer eller noget som helst. Vi boede der så en 10 års tid, og så voksede det jo op. Men da vi så kommer til Højbjerg, så kommer vi til at bo lige ved siden af Marselisborg skoven, Varna og stranden. Så det var et rigtig godt skifte.

Der var ingen tvivl om, at min bror Søren og jeg var kede af at skulle flytte til Aarhus. Nu har vi jo gået et helt barneliv og fortalt Aarhus-historier, og så ender det med, at vi flytter til Aarhus! Det var vi ikke tilfredse med.

ER SØREN STOREBROR?

Det er min lillebror. Min mor er opvokset på Frederiksberg, og det er hendes mor også, så hun var heller ikke helt tilfreds med at flytte til Aarhus.

Men når vi kigger tilbage, så er der ingen af os der nogensinde er i tvivl om, at det er det bedste vi nogensinde har gjort. Det kan godt være, at vi på et tidspunkt har mistet København, men det er slet ikke noget vi tænker over.

Jeg vil også sige, at min bror er den største aarhusianer der findes i Aarhus. Han har simpelthen aldrig været uden for bygrænsen. Nu arbejder han i Silkeborg, men han er totalt aarhusianer. Det er jeg også, og jeg kunne ikke finde på at flytte til andre byer. Jeg har været ude men...

... DET TRÆKKER?

Ja, Aarhus er en fantastisk by.

DU GIK PÅ FORÆLDRESKOLEN?

Ja, til og med 10. klasse. Jeg var kommet ét år for tidligt i skole, og jeg var heller ikke særlig boglig. Så går jeg i 10. klasse, og så kommer jeg over på Aarhus Katedralskole, og det er også en rigtig god oplevelse. Det er jo også en institution i Aarhus, og en fantastisk skole med fantastiske lærere. Jeg har kun positivt at sige om det.

Da jeg går på Aarhus Katedralskole, tager mine forældre og min bror Søren og jeg til Frankrig, og det får jeg så smag for. Så jeg tager faktisk til Frankrig efter gymnasietiden, og plukker druer og bliver au pair på en gourmetrestaurant i en lille landsby udenfor Paris, hvor ingen kunne snakke engelsk eller noget som helst. Så jeg lærte fransk rimelig hurtigt.

Der boede jeg i to år, og så flyttede jeg tilbage til Aarhus, og læste ét år på handelsskolen. Som sagt var jeg ikke særligt boglig, og jeg kunne ikke få nogle lærepladser. Jeg ville egentlig have været shippingelev, for jeg tænkte, at med

mine engelsk-, fransk- og til dels tyskkundskaber, så kunne jeg måske arbejde nede ved havnen. Jeg kan huske, at jeg sendte et hav af ansøgninger afsted, og det resulterede i ingenting. Det endte med, at jeg tog til Esbjerg og læste på handelshøjskolen dernede, for der kunne jeg godt komme ind. Det gik rigtig fint. Men jeg var hjemme i Aarhus hver weekend, og der havde jeg også en bil. Det tog ikke lang tid. Jeg havde en dejlig bolig dernede, arbejdede på en Shell-station og havde gode venner, som primært kom fra Esbjerg, men også fra hele landet. Men jeg var altid i Aarhus for at se mine venner.

HVAD HED DEN EKSAMEN DU FIK DERNEDE?

På daværende tidspunkt hed det civiløkonom med engelsk.

HAR DU SÅ BRUGT DEN?

Nej, desværre ikke. Jeg har kun brugt den som en slags bevis på at, på trods af at jeg ikke er specielt boglig, så er jeg ikke helt dum.

ET SMUT TIL FRANKRIG – I 11 ÅR

DET ER JO RART AT HAVE.

Joh, og jeg kunne også have taget en overbygning på to år, og så være blevet cand.merc., men det interesserede mig ikke. Jeg var gået i stå med at læse på det tidspunkt.

Så var jeg så heldig, at der på bagsiden af i Jyllandsposten en dags var en Egon, som havde et slot nede i Sydfrankrig, og han manglede en "højre hånd", og så tænkte jeg, at det måtte være mig. Det var et halvt år, før jeg var færdig i Esbjerg. Så skrev jeg til ham, og sagde, at jeg blev færdig med min civiløkonomuddannelse, og jeg kunne godt tale fransk, for jeg havde boet to år i Frankrig.

... OG AT DU KOM OM ET HALVT ÅR?

Ja, det var dybest set det. Så fik jeg det job, og så kom jeg lidt rundt på hotellet. Men desværre gik det lidt i kage, for jeg kom op at slås med hans franske direktørpar, fordi jeg prøvede på at omorganisere. Der var en masse unge danske studerende dernede, og de kunne ikke snakke fransk, og jeg prøvede på

at omorganisere arbejdet lidt. Der var nogen, der godt ville gøre rent på værelserne, og de ville ikke lave morgenmad, og der var nogen der ville stå ude ved poolen, og så tænkte jeg "Vi gør da bare alle tilfredse!" og så lavede jeg en plan for det. Alle var tilfredse, undtagen direktøren, fordi det var ligesom hans arbejde, men han havde ikke gjort det godt nok. Så blev ham og fru stiktossede på mig og skældte mig ud. Så tog jeg tilbage til min franske au pair-familie, og så fik jeg et værelse der – mit værelse.

DER VAR IKKE EN ANDEN AU PAIR DER BOEDE DER?

Nej, ikke på det tidspunkt, for der var der gået så lang tid, at børnene var blevet store.

SÅ DET ER NOGLE GODE VENNER DU HAR FÅET DIG DER?

Ja, totalt gode venner! Meget, meget gode venner. Så det blev mit værelse, og hver gang jeg har været på ferie dernede, kunne jeg godt komme forbi og bare banke på døren eller vinduet. Så er der champagne og der er mad og "*Du bliver vel et par dage ikke?*", og så blev der redt op på mit værelse.

SÅ FIK DU EN TÆNKEPAUSE DERNEDE?

Ja, der skete så det, at jeg fandt et arbejde på et hotel i Paris. Så gik tiden, og så blev jeg dernede i 11 år.

HVOR GAMMEL VAR DU SÅ BLEVET DER, DET KAN JEG IKKE LIGE REGNE UD?

Nej, det kan jeg næsten heller ikke, men jeg kom tilbage til Aarhus i år 2002, tror jeg nok.

VAR DET FOR NOGET BESTEMT DU KOM HJEM, ELLER VAR DET BARE HJEMVE?

Ja, det var det faktisk. Jeg havde faktisk et godt liv, primært i Paris, med forskellige jobs, og så endte jeg som hotelchef oppe på Val Thorens og der var jeg i tre år. Det var nogle hårde sæsoner, fordi det var hver eneste dag, man var på fra tidlig morgen til sen aften. Der var hele tiden noget at lave, og det var i seks måneder. Så havde jeg en meget lille lejlighed nede i Lyon, hvor jeg boede om sommeren, og havde sommerjob dernede.

SÅ DET VAR ET PRIVATEJET HOTEL, HVOR DU VAR DAGLIG LEDER?

Ja, for ejeren boede nede i (Valence?) et sted. Så jeg var den daglige leder. Jeg tror, der var 50 lejligheder i sådan et lejlighedskompleks.

DET HAR DA VÆRET STORT, OG MED MANGE OPGAVER?

Ja, med restaurant, køkken, bar, swimmingpool, jacuzzi. Så der var meget.

SYNES DU, AT DU FIK DE PENGE, DU SKULLE HAVE FOR DET?

Restaurationsbranchen generelt er jo ikke specielt godt betalt, og specielt ikke i Frankrig, trods det at der er mange restauranter og barer. Det er noget skrammel. Men man kan godt leve af det, og jeg havde det fint, synes jeg. Men lige det job som hotelchef, det var en fornuftig løn, og jeg havde kost og logi. Jeg kunne godt have gjort det billigere, hvis jeg ikke havde den lejlighed i Lyon, men jeg skulle jo derned om sommeren, og det var kun vintersæsonen jeg var deroppe.

Men det sidste år, der valgte de at have åbent om sommeren, og der begyndte jeg at tænke, at nu skulle jeg hjem. Det begyndte simpelthen at blive for kedeligt. Jeg var blevet træt af Paris, det kan man godt blive. Det bliver alle franskmænd også på et tidspunkt, og drømmer om Provence eller Normandiet, for at komme væk, for at få det stille og roligt med deres børn og familie. Det kan jeg godt forstå, fordi i Paris er de meget, "*métro, boulot, dodo*" [Fr.: "metro, arbejde, søvn"], som de siger. Man kører bare i metro fra sin bopæl hen til sit arbejde, så hjem igen, og så sover man. Det er lidt myretueagtigt. Det kom jeg også til efter otte år i Paris. Dér var det jeg tænkte: "*Nu skal jeg være hotelchef*", for jeg kan alle funktioner på et hotel, undtagen at lave mad. Jeg tænkte, at det kunne godt lade sig gøre, og det kunne det så også. Det blev så nede i Alperne, men det var bare lidt for langt væk fra alting.

HVOR VAR DET I ALPERNE?

I Val Thorens, der er et skisportssted. Det blev bygget i 1973, og det er ikke specielt kønt. De er i gang med at gøre det kønnere, og lægge noget træbeklædning på, for ellers er det bare en betonbygning. Der er mange

danskere der kender det, men det er mest de unge der tager derned i uge 7 og 8. Men det er begyndt at blive kønnere. Der hvor jeg var ansat som hotelchef, der var der træhuse og -bygninger, og det var meget hyggeligere. Der var pejs i alle lejligheder og i receptionen, så det var rigtig flot.

GOD GAMMELDAGS HJEMVE

Trods de større lokaler, har Jesper sørget for at hyggen er til stede og atmosfæren i top.

Men som sagt, så fik jeg lige pludselig hjemve. Jeg kan huske, at jeg ringede til min bror og sagde: *“Søren, for helvede, jeg tror sgu jeg tager en bil, og så kører jeg hjem.”* Det var lige før jul. Så sagde han: *“Jamen du skal da bare tage hjem,*

hvis du ikke gider mere.” Så sagde jeg: “Det gør jeg sgu, jeg tager bilen i morgen!”. Så gik jeg op til chefen og sagde, at jeg ikke kunne mere. Jeg havde også arbejde meget i tre år. Jeg havde virkelig knoklet for det, så jeg gik simpelthen ud, og tænkte: *“Jeg skal bare hjem!”.* Jeg havde ikke nogen løsninger på, hvad jeg ellers skulle gøre dernede i Frankrig. Så tænkte jeg, at jeg bare tager hjem og vender og slapper af et halvt eller et helt år.

BOEDE DU SÅ HOS DINE FORÆLDRE?

Så boede jeg hos mine forældre, og de var i mellemtiden gået på pension og blevet gamle, og var flyttet fra det forholdsvist store hus ude i Højbjerg til et ok rækkehus ude i Egå, hvor der ikke er kælder, loft eller græsplæne. Der bor de stadigvæk, og de lever stadig i bedste velgående og har det godt.

Så boede jeg hos dem et stykke tid og tænkte over, hvad jeg nu skulle gøre. Jeg måtte jo hellere finde mig et arbejde, for jeg kunne jo ikke bare bo der. Så blev jeg receptionschef på Hotel Legoland i Billund efter et par måneder, og der var jeg i to år. Det var ikke så spændende, men jeg måtte hellere blive der et stykke tid alligevel, hvis jeg ville have en karriere inden for hotelbranchen, for det var trods alt det, jeg havde beskæftiget mig med i mange år.

HAVDE DU ET VÆRELSE DERNEDE, ELLER KØRTE DU FREM OG TILBAGE?

I starten, da jeg boede ude i Egå, kørte jeg frem og tilbage. Så fandt jeg en lejlighed i Kolding, og det duede ikke. Så flyttede jeg til Aarhus, fordi jeg var i Aarhus konstant sammen med min bror. Min bror er ungkarl og jeg er ungkarl. Vi har det rigtig godt sammen, så i weekenden tog jeg altid hjem – når jeg ikke lige skulle arbejde, selvfølgelig.

Der begyndte jeg så at finde ud af, at jeg blev nødt til at starte for mig selv og have en lille restaurant eller bar, og det skulle selvfølgelig være i Aarhus. Det skulle ikke være i Esbjerg, det skulle ikke være i Kolding, Frankrig eller København. Det skulle være i Aarhus.

MEN DET SKULLE VÆRE EN LILLE RESTAURANT ELLER BAR?

Ja, noget jeg kunne styre alene. Fordi selvom jeg havde været hotelchef der i Val Thorens, så var det alligevel alene jeg gjorde det. Der var én tjener, én

bartender, to i køkkenet, én receptionist og én altnuligmand. Så det var ikke så mange medarbejdere, og alligevel går man rundt og styrer det hele, så det var en god følelse.

Så kommer jeg til Legoland i Billund, hvor det var en helt anden organisation, lidt større, og hvor man ikke ligesom har ansvaret. Man er en lus mellem to negle, fordi man ikke er den øverste chef, og man er heller ikke... det var lidt surt efter tre år som hotelchef. Så jeg tænkte, at nu skulle jeg starte mit eget, og det skulle bare være i Aarhus, og det er sådan set også derfor jeg flytter tilbage, således at jeg på mine fridage kan løbe lidt rundt og finde ud af, hvad der sker og ikke sker.

Så får jeg arbejde nede på Skt. Olufs nede i Mejlgade hos Olivier, som jo er fransk.

ER DET DER MAN MÅ TAGE EN FLASKE VIN MED?

Nej, det er lidt længere nede, det der hedder *Olive*. Men ham der havde Skt. Olufs han har det ikke længere, han hedder Olivier eller Olli, i daglig tale. Men vi to gik rigtig godt i spænd, og jeg var der kun i weekenden, for jeg havde arbejde nede i Billund. Men det gjorde, at jeg tjente lidt flere penge og sparede lidt op.

På et tidspunkt var der en gæst nede på Skt. Olufs, som havde det her sted til mig, som han synes, jeg lige skulle tjekke ud. Da havde jeg kun været der et halvt års tid, og på det tidspunkt havde jeg faktisk sagt mit arbejde op nede i Billund, og så blev jeg fuldtidsbeskæftiget som tjener på Skt. Olufs. Og der går der kun de her seks-syv-otte måneder, så får jeg det her tilbud med at kunne overtage Pinds Café.

VAR DET SOM FORPAGTER?

På Pinds Café var jeg forpagter, ja. Så var jeg inde at kigge på lokalerne, og jeg var også derinde om aftenen efter arbejdstid for at finde ud af, hvad det var for et sted, og hvad man kunne gøre med det. Så tænkte jeg bare, at det blev jeg nødt til. Jeg fandt jeg ud af hele Pinds Cafés historie, som jo går mange år tilbage, så den prøvede jeg at læne mig lidt op ad. Så fik jeg en kontrakt på 10 år, som udløb her sidste sommer.

I ti år havde jeg Pinds Café og det er jo et af Aarhus' ældste og mest kendt værtshuse, takket være fru Elna Pind, som startede det tilbage i 1936. Da hun overtog den, hed den "Den Lille Café". Men hun var en bestemt dame, så det skulle i hvert fald hedde "Pind's Café", og det har den så heddet siden. Jeg tror, hun døde i 1984. De nuværende ejere har stadig Pind's Café og hele ejendommen, og den har de fået gradvist.

Men jeg fik som sagt en 10 års kontrakt der og havde 10 rigtig gode år. Jeg var enormt glad for at være tilbage i Aarhus, og var enormt glad for at være selvstændig og have mit eget sted, så det kunne næsten ikke være bedre!

VAR DET SÅ HELE DAGEN DU VAR DER?

Ja, i starten var jeg nødvendigvis nødt til at være der hele tiden og også alene. Det første år havde vi mad, og havde en kok. Men det efterfølgende år i 2007, der kommer den her rygelov, og så er det jeg skal vælge, om jeg skal fortsætte med at lave mad, og man så ikke må ryge derinde, eller om vi skal fortætte med at kunne ryge og så ikke lave mad.

SÅ DEN HAVDE EN STØRRELSE, HVOR MAN GODT MÅTTE RYGE?

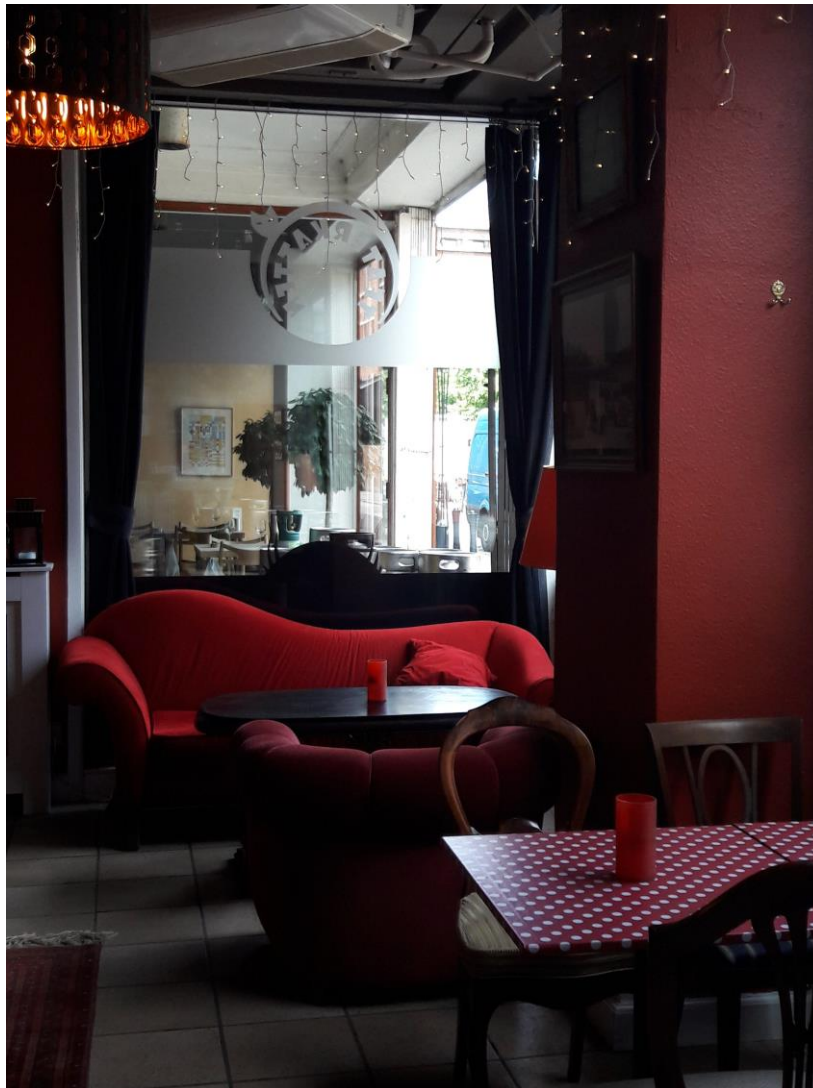
Ja, det er under 40 kvadratmeter, og jeg tror, jeg havde målt op til 36 kvadratmeter. Så det var ligesom det valg, jeg stod overfor. Jeg ryger ikke selv, men jeg gjorde engang og stoppede tilbage i 1998. Men det generer mig ikke. Da der var gået det her år, og jeg skulle tage beslutningen, så var der flere og flere fra Aarhus Teater der kom, og der var alligevel mange af dem der røg . Både skuespillere og teknikere. De var flittige og dygtige til at komme, så jeg tænkte, at for at bevare dem fra Aarhus Teater som gæster, så var det maden der røg ud. Jeg solgte heller ikke særligt meget af det. Som sagt er jeg jo ikke selv kok, og det var ikke det største køkken, men det duede alligevel ikke. At skulle kontrollere madspild, indkøb og alle de der ting, det var jeg ikke god nok til.

TEATERKATTEN

Men jeg havde 10 rigtig gode år, og kontrakten udløb desværre her sidste sommer, faktisk for ét år siden. Men et par måneder før blev de her lokaler ledige. Før husede de *Museumssmykker*, men de havde så valgt at flytte op i Clemensstræde. Så var de her lokaler ledige, og så tænker jeg: "*Det kunne ikke være bedre!*".

Så skiftede jeg dejlige Pind's Café ud som er lille og røgfyldt, med noget der er dobbelt så stort, og hvor der ikke må rygges. Fordi det jo er den nye trend, for der er flere og flere folk, som ikke gider gå ind på steder med røg.

HVAD SÅ MED DIT KLIENTEL FRA PINDS CAFÉ?

Fra Teaterkatten kan man se ind til de flinke naboer på restauranten A Hereford Beefstouw.

De er alle sammen kommet med.

SÅ DE RYGER UDENFOR?

Ja, men det kan de også gøre så mange andre steder, så det er slet ikke noget problem. Så jeg vil sige, at jeg har fået nogle større og bedre lokaler, og jeg har fået en rigtig god beliggenhed, fordi Pinds Café ligger lige omme bag teateret i skyggen, og her har vi en flot terrasse, med udsigt til domkirken, Bispetorv og Aarhus Teater. Så det kan næsten ikke være bedre.

SÅ DU FÅR MANGE TEATERGÆSTER?

Ja, publikum fra teateret, både før forestillingen og i særdeleshed efter forestillingen. Det havde jeg ikke før. Nu er det således, at der kan komme 60-70 mennesker fluks ind fra forestillingen. Så går der 10 minutter, og så kommer alle skuespillerne og teknikerne, og det synes publikum jo også er meget sjovt.

VIL DET SIGE, AT DU HAR EN MASSE BETJENING PÅ I DE HER PERIODER OG MEST OM AFTENEN?

Ja, det er blevet sådan, for vi har ikke rigtig fået gæster på om dagen, som du kan se.

HVORDAN MÆRKER DU AT VI ER KULTURHOVEDSTAD?

Jeg mærker selvfølgelig til alle de arrangementer der er nede på Bispetorv, så dem må der godt komme flere af! Der har der været rigtig mange fine og flotte arrangementer nede indtil videre, så det kan vi ikke klage over. Jeg tænker også, at i og med at vi er kulturby, så kommer der flere krydstogtskibe, og jeg tror, jeg har hørt et tal på 90.000 mennesker i år alene. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, eller om det er flere. Men man kan tydeligt se, når de er i byen, og de kommer alle ned for at kigge på Aarhus Teater og domkirken, og der er også nogle, der lægger vejen forbi Vikingemuseet henne under banken. Så ligger Cabinn jo også inde ved siden af.

OG DE HAR IKKE SERVERING?

Nej, de har ingen restaurant og de har heller ikke nogen bar. Man kan købe øl i receptionen, men så skal man sidde der og drikke den.

OG DET ER JO VILDT HYGDELIGT HERINDE!

Ja, så der er flere og flere mennesker fra hotellet som kommer herind, igen primært om aftenen, lige før de skal i seng, og lige får en slurk øl eller et glas vin.

HVORNÅR LUKKER DU EGENTLIG?

Vi lukker kl. 1:00 på hverdage og kl. 2:00 i weekenden. Jeg har en kl. 2-bevilling, så i går tirsdag lukkede jeg kl. 2, men det var fordi, der var mange mennesker herinde.

BERØMT CAFÉ I GAMLE KLÆDER

HVAD SÅ MED DEN GAMLE CAFÉ DEROVRE?

Jeg ved ikke, hvad der sker med Pinds Café i øjeblikket, hvis jeg skal være helt ærlig. Jeg ved, at der er nogen der har overtaget den, og jeg har ikke været derovre, for det har jeg ikke rigtig villet. Men mine stamgæster går nogle gange derover og kigger ind ad vinduerne, og de siger, at der ikke er særligt mange mennesker derovre, og det er lidt synd.

DER LIGGER DIT HJERTE VEL OGSÅ LIDT?

Jo det gør. Det er også fordi, at da jeg overtog Pinds Café, så havde dem der havde den før mig ikke forstået historien omkring stedet. Uden at sætte mig selv op på en piedestal, så tænker jeg, at det havde jeg trods alt, og havde fået lavet det i de rammer, som fru Pind godt kunne have levet i. Jeg lavede noget "Den Gamle By"-agtigt ovre på Pinds Café, og der kom ældre folk ind, som kendte fru Pind og sagde, at det var ligesom i fru Pinds tid. Jeg vidste, at det ikke var helt som fru Pinds tid, for det var mig der havde skaffet alle billederne, og jeg vidste, at hun ikke havde så mange billeder på væggene, som du ser her.

Men jeg skabte bare den illusion, og den historie som jeg tænker, hun var i. Dem før mig havde ikke rigtig forstået det, og dem der kom efter har nok heller ikke forstået det, og har vidst lavet en slags champagnebar, har jeg hørt. Fru Pind ligger nok og roterer nede i sin grav et eller andet sted!

Jesper har selv indsamlet de gamle billeder af Aarhus som før prydede væggene på Pinds Café.

Nu hænger de i Teaterkatten og er med til at bidrage til den hyggelige atmosfære.

DET ER NOK OGSÅ LIDT DIN FORDEL, FOR DU HAR FORMÅET AT SKABE ET MILJØ HER

Nå ja. Men bevarer, da jeg forlod Pinds Café for ét år siden, og flyttede alle mine ting herover, så tog jeg til Paris i en uge og slappede af, og prøvede bare at sætte skyklapper på, og glemme alt der var sket i de ti år, og sige: *“Jamen jeg må bare videre, sådan er det bare!”*. Egentlig var jeg også glad for at få det nye sted, og så gik jeg også lidt rundt i Paris og fik lidt inspiration til møbler, farver og indretning.

FØLER DU SÅ, AT DU ER BLEVET LIDT MERE BUNDET, FORDI DU HAR FÅET DET HER STED? DET ER JO NÆSTEN EN FAMILIE DU SKAL PASSE HER? HAR DU NOGEN DER KAN TAGE OVER?

Jeg har jo så min bror, som lige kommer og hjælper en gang imellem. Han har jo fuldtidsarbejde, men han kan godt lide at komme herved og hjælpe, hvis jeg tager afsted. Han har nøglen, og så kan han komme og hjælpe. Ellers har jeg et godt personale, og de kan klare sig selv. Men det er meget rart, at man har en som lige kan tage over.

JA, FOR DET HØRER MAN JO TIT SKER FOR FOLK SOM HAR EGEN VIRKSOMHED

Jo, så er det fint, at min bror Søren lige kommer og kigger til det.

ELLERS KUNNE DET MÅSKE BLIVE LIDT FOR MEGET?

Jo, det kan det godt.

[Jesper kigger ud ad vinduet og begynder at grine]

HVAD GRINER DU AF?

Dem inde på Hereford (A Hereford Beefstouw) står og danser!

DET ER JO RIGTIG FINT, DE KAN SIGNALERE TIL JER!

Ja, vi har et godt naboskab, og heldigvis for det! Men jeg har jo også et godt personale.

SOM DU HAR TAGET MED DEROVRE FRA?

Halvdelen kom med. Der var nogen der stoppede af flere grunde, og fordi de bare skulle videre. Nogle flyttede til København for at studere, og nogle var holdt op med at studere og skulle finde et arbejde. Så jeg kom herover med tre, tror jeg nok, og så ansatte jeg tre nye, så vidt jeg husker.

ER DET MEGET STUDERENDE DU BRUGER?

Ja, men sådan er det. Jeg tænker, at alle barer og restauranter rundt omkring i Aarhus næsten kun har studerende. Medmindre du kommer i de finere restauranter og på hotellerne, så er det uddannede tjenere.

FRU PIND HAVDE SIKKERT DEN SAMME OVERTJENER HELE SIT LIV

Ja, det tænker jeg også. Men det var også andre tider. Hvis du tager ned til Frankrig og Spanien, så ser du jo folk på min alder som render rundt og servicerer ved bordene. Det gør man ikke længere i Danmark, det er i hvert fald sjældent man ser det.

SÅ SKAL DU VIST UD PÅ LANDET?

Ja, det skal man. Eller så skal man på sådan noget som Aarhus Teaterbodega, som er en gammel dansk restaurant, og der er det stadig et ældre personale, som hygger om folk, og det er jo også fantastisk.

SELV LIDT AF EN "TEATERKAT"

KOMMER DU SELV I TEATER ELLER KOMMER UD OG SER NOGET KULTUR?

Jeg har simpelthen ikke tid til det. Jeg lægger alle mine kræfter i det her og bruger mange timer på det. Jeg er her hver dag. Men teater bliver jeg nødt til.

DU SKAL VIDE HVAD DE TALER OM?

Jeg skal vide hvad de taler om, og de bliver også skuffede, hvis jeg ikke tager ind og ser dem.

ER DU TIL GENERALPRØVER?

Joh, nogle gange bliver jeg inviteret til generalprøver, og nogle gange til premierer, og nogle gange køber jeg billet selv, og så gør jeg det med glæde. Så jeg tror, jeg har været inde at se alle stykkerne på Aarhus Teater i år. I aften skal jeg ud at se "Røde Orm".

DET SER GODT UD!

Ja, jeg tog beslutningen i morges og tænkte, at der lige måtte være en billet til mig, og det var der også. Så det glæder jeg mig til. Nu kender jeg også Andreas [Jebro] som spiller Røde Orm. Han var jo med i "Erasmus Montanus" på Aarhus Teater, og vandt en Reumert for bedste mandige skuespiller. Ham har jeg jo kendt lige siden han blev uddannet på Aarhus Teater. Jeg tror nok, at han blev uddannet i 2010. Dvs. da jeg startede på Pinds Café, så startede han som skuespillerelev. Så i de fire år, der gik han ovre på Pinds café og drak øl, når han havde fri.

DET ER DA MEGET SJOVT AT FØLGE SÅDAN ET TALENT!

Det er det. Jeg er enormt privilegeret, synes jeg. Så flyttede han jo til Aalborg og har været fastansat ved Aalborg Teater i mange år sammen med sin kæreste Amalie Dollerup. De flyttede så tilbage til København her for nogle år tilbage.

HUN ER JO OGSÅ UDDANNET HEROVRE

Ja, hun blev uddannet lidt før ham, tror jeg nok. Men hende har jeg også kendt, da hun blev uddannet. Men de gik ikke på samme år, det er jeg næsten helt sikker på. Men de er begge fra København og er flyttet tilbage efter nogle gode år i Aalborg. Så er de begge to i Aarhus i øjeblikket, hvor han har været med i

“Erasmus Montanus”, og nu i “Røde Orm”, og hun spiller oppe i Musikhuset, hvor hun spiller med i musicalen “Saturday Night Fever”. Så det er ret sjovt at følge dem, der er jeg lidt privilegeret.

SÅ FÅR DU JO LIDT KULTUR IND PÅ DEN MÅDE?

Ja det gør jeg lidt, men i og med at jeg arbejder så meget, så er jeg tilbøjelig til at sidde hjemme og bare læse en bog.

JA DET TRÆNGER MAN JO OGSÅ TIL NOGLE GANGE

Ja, det gør man, for man får mange mennesker at se i løbet af en dag, og fører mange samtaler, og så har jeg måske en gang imellem bare brug for at sidde for mig selv. Sådan er jeg også af natur.

SÅ DET KUNNE IKKE LIGESÅ GODT HAVE VÆRET I FRANKRIG, AT DU SAD OG HAVDE SÅDAN ET STED?

Jo, det kunne det måske godt, men jeg var måske ikke klar til det på den måde.

Da jeg boede i Paris, der boede jeg på 1. sal, i et lille studieværelse, og ved siden af boede der en familie med en datter, og de havde caféen nede i stueetagen. Der var jeg tit nede efter arbejde, og jeg lærte en masse mennesker at kende og var stamgæst. Alan, som ejeren hed, han sagde til mig: “*Jesper, for helvede, du skal da starte dit eget!*”, og det havde jeg aldrig jo nogensinde tænkt på. Men han blev ved med at sige til mig: “*Jesper, nu skal du tage dig sammen!*”. Så skete der jo også det, at jeg flyttede derfra og til Alperne, og da jeg så kom tilbage, havde han desværre solgt sin café og sin lejlighed, og var flyttet tilbage til Sydfrankrig, hvor han kom fra.

SÅ DET ER LIDT TILFÆLDIGHEDERNES SPIL?

Jo, det tænker jeg også. Men tanken var der jo.

BARE VENT OG SE, AARHUS!

MEN NU ER DU JO AARHUSIANER MED HUD OG HÅR!

Ja, det er jeg. Jeg tænker ikke, at jeg nogensinde kommer fra Aarhus nu.

SYNES DU OM MÅDEN BYEN UDVIKLER SIG PÅ?

Jeg var enormt glad og overrasket, da jeg kom hjem fra Frankrig. Jeg er måske kommet hjem på ferie, hvor åen er kommet frem i stedet for bilerne, og så ligger der alle de her caféer. Man har ligesom skabt et miljø, hvor jeg tænker: *“Wow, nu er der virkelig sket noget i Aarhus!”* Der var Aarhus virkelig gået et skridt op.

TÆNKER DU SÅ PÅ NATUR, NÅR DU TÆNKER AARHUS?

Meget! Jeg tror, at alle der bor i Aarhus tænker meget på, at vi er utroligt privilegerede. Nu bor jeg selv på Harald Jensens Plads, og det tager mig et kvarter på cykel, så er jeg nede på Varna ved stranden og skoven. Gider jeg cykle lidt længere gennem skoven, så er jeg ude ved Moesgaard. Det tager jo ingen tid på cykel. Man kan selvfølgelig også tage bus eller bil, men selv på cykel, så tager det ingen tid, det tage en halv time, tre kvarter. Og med byens størrelse synes jeg, der er rigeligt med grønne områder.

DER ER IKKE NOGET DER MANGLER, SOM DU TÆNKER BYEN KUNNE UDVIKLE SIG I?

Jeg synes, byen udvikler sig hurtigt. Det er slet ikke til at følge med lige i øjeblikket!

HVAD MED LETBANEN, ER DET GODT?

Det ved jeg ikke. Jeg tror ikke, jeg kommer til at bruge den, for den ligger ikke lige der, hvor jeg kommer. Det er ikke fordi, jeg ikke vil, men den ligger ikke, hvor jeg bor. Så den har jeg ikke noget forhold til, faktisk.

Jeg synes måske også lige, at den arkitektur nede ved havnen ikke er ok, men giv det nu nogle år. Jeg ved, at der er rigtig mange aarhusianere der synes, at det er noget skrammel. Men giv det nu fire-fem år, så bliver folk nok glade for det, fordi sådan er det gerne. Vi mennesker er sådan, at når der kommer noget nyt, så kan vi slet ikke forholde os til det, og så bliver vi så kritiske. Så jeg tænker, at jeg hellere vil være positiv og tænke, at det kun bliver godt.

Transskriberet af Janni K. Stensgaard, Aarhus Stadsarkiv